

•ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ്

ആദർശശുദ്ധിയുടെ സലഫിമാർഗ്ഗം

മുസ്ലിംകളിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളും ഒരുപോലെ അംഗീകരിക്കുന്ന സംഗതിയാണ് നബി(സ)യുടെ ഉമ്മത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠതയും മഹത്വവുമുള്ളവർ സ്വഹാബികളാണ് എന്നത്. അല്ലാഹു തന്നെ അവരെ ശ്ലാഘിച്ചിട്ടുണ്ട്. “മുഹാജിറുകളിൽ നിന്നും അൻസാറുകളിൽ നിന്നും ആദ്യമായി മുന്നോട്ടുവന്നവരും സുകൃതംചെയ്തുകൊണ്ട് അവരെ പിന്തുടർന്നവരും ആരോ അവരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു സംതൃപ്തനായിരിക്കുന്നു. അവനെപ്പറ്റി അവരും സംതൃപ്തരായിരിക്കുന്നു. താഴ്ഭാഗത്ത് അരുവികൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗത്തോപ്പുകൾ അവർക്ക് അവൻ ഒരുക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നെന്നും അവരതിൽ സ്ഥിരവാസികളായിരിക്കും. അതത്രെ മഹത്തായ ഭാഗ്യം” (വി.ഖു. 9:100). ഇതിനുപുറമെ 8:72, 59:8,9 എന്നീ സൂക്തങ്ങളിലും മുഹാജിറുകളും അൻസാറുകളുമായ സ്വഹാബികളുടെ മഹത്വം വ്യക്തമാക്കുന്ന പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. മക്കയിൽ നിന്നും മറ്റും മദീനയിലേക്ക് പലായനംചെയ്ത സത്യവിശ്വാസികളാണ് മുഹാജിറു

കൾ. നബി(സ)ക്കും മുഹാജിറുകൾക്കും മദീനയിൽ അഭയം നൽകുകയും ജീവിത സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു സഹായിക്കുകയും ചെയ്ത തദ്ദേശീയരായ സത്യവിശ്വാസികളാണ് അൻസാറുകൾ.

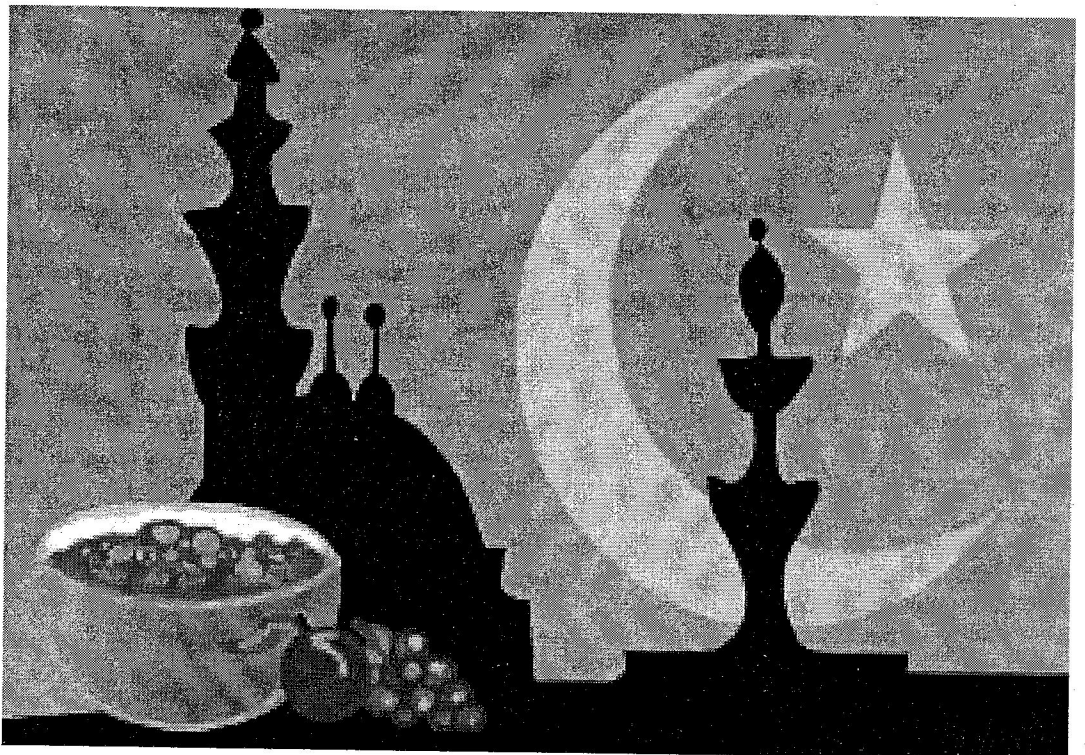
അവരുടെ മഹത്വത്തിന് നിദാനമായ കാര്യങ്ങളിലാണ് ഈ ഖുർആൻ സൂക്തത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളപോലെ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ പ്രവാചകത്വത്തിലും ഏറ്റവുമൊടുമായി വിശ്വസിച്ചവരാണ് അവർ എന്നതത്രെ. മുഹമ്മദ് നബി(സ) അവരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവർ അദ്ദേഹത്തെയും, വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് അവർ ജീവിച്ചത്. നബി(സ)യുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളുമാണ് അവർ അനുധാവനം ചെയ്തത്. അവരുടെ ത്യാഗവും അർപ്പണവുമാണ് സത്യദീൻ ലോകത്ത് നിലനിൽക്കുന്നതിന് ഏറെ സഹായകമായത്. ഉപര്യുക്ത ഖുർആൻ സൂക്തത്തിൽ സഹാബികൾക്കുപുറമെ അല്ലാഹു പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളത് സഹാബികളെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ട് സൂക്തവാന്മാരായി ജീവിച്ചവരാണ്. എക്കാലത്തും സഹാബികളുടെ ജീവിത സരണിയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവർ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. സലഹുസ്സാലിഹ് അഥവാ സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികൾ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരിൽ പ്രഥമസ്ഥാനീയർ സഹാബികളത്രെ. പിന്നെ തൊട്ടടുത്ത തലമുറകളിലെ ആദർശ പ്രതിബദ്ധതയുള്ള സത്യവിശ്വാസികളും.

സലഹീ മാർഗ്ഗം എന്നാൽ ഈ സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികൾ ഇസ്ലാമിക ജീവിതത്തിന്റെയും പ്രമാണങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ പുലർത്തിയ നയനിലപാടുകളാകുന്നു. നബി(സ) പഠിപ്പിച്ചതും സഹാബികൾ പകർത്തിയതുമായ ദീനീ നിലപാടിന് വിരുദ്ധമായി പിൻക്കാലത്ത് ആവിർഭവിച്ച മദ്ഹബുകളും താരീഖത്തുകളും ചിന്താപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമൊന്നും സലഹീ മാർഗ്ഗമല്ല. അബൂബക്ർ സിദ്ദീഖും(റ), ഉമറുബ്നുൽ ഖത്താഫും(റ) ഇസ്ലാമിക ജീവിതം നയിച്ചതും മാതൃകാപരമായ ഭരണം നടത്തിയതും യാതൊരു മദ്ഹബ് പ്രകാരവും ആയിരുന്നില്ല. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ എന്ന ദൈവിക ഗ്രന്ഥത്തെ മാത്രമാണ് ജീവിതത്തിലും ഭരണത്തിലും അവർ പ്രധാനമായും അവലംബിച്ചത്. നബിചര്യ - പ്രവാചകതിരുമേനിയുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും മൗനാനുവാദങ്ങളുമെല്ലാം - അവർക്ക് സുപരിചിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്ത് അതൊന്നും ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഹദീസ് സമാഹാരങ്ങളും ഫിഖ് കിതാബുകളും രചിക്കപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പാണ് സച്ചരിതരായ ഖലീഫമാർ സാത്വികമായ ജീവിതം നയിക്കുകയും നീതിനിഷ്ഠമായ ഭരണം നടത്തുകയും ചരിത്രത്തിൽ ഇടം നേടുകയും ചെയ്തത്.

സഹാബികളിൽ പലരും ഖുർആൻ പൂർണ്ണമായി ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയവരോ, മുഴുവനായി എഴുതി സൂക്ഷിച്ചവരോ ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ഖുർആനിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ച ആശയങ്ങളോട് അവർ തികച്ചും നീതി പുലർത്തി. നബി(സ)യുടെ ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി കേട്ടു മനസ്സിലാക്കിയവരും എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലെയും അവിടുത്തെ കർമ്മ മാതൃകകൾ മൊത്തമായി കണ്ടുമനസ്സിലാക്കിയവരും സഹാബികളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ കുറവായിരുന്നു. എങ്കിലും അവരെല്ലാം തന്നെ തങ്ങൾ കേൾക്കുകയും കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തേടത്തോളം നബിചര്യയെ അനുധാവനം ചെയ്തു. നമസ്കാരവും ഹജ്ജുമൊക്കെ നബി(സ) നിർവഹിക്കുന്നത് കണ്ട് അതുപോലെ അവർ പകർത്തി. ശർത്വുകളും ഫർദ്വുകളും എണ്ണിപ്പറിക്കുകയോ പഠിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അവരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. (തൗഹീദിന്റെ ഇനങ്ങൾ രണ്ടോ മൂന്നോ നാലോ ആയി നിർണയിക്കുന്ന പ്രശ്നം സഹാബികളുടെ പർച്ചയ്ക്ക് വിഷയമായിട്ടില്ല. ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാന ശാഖകളുടെ വിഭജനവും വിപുലീകരണവും അവരുടെ കാലത്ത് നടന്നിട്ടില്ല. ഔപചാരിക മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളൊന്നും അവർ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നില്ല. അന്ന് മതവിജ്ഞാന വിനിമയം നടന്നത് അനുപചാരികമായ ഉൽബോധനങ്ങളിലൂടെയും അറിയലുകളിലൂടെയുമായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ ആദിമമായ ലാളിത്യവും വിശുദ്ധിയുംകൊണ്ട് ധനമായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം.)

സഹാബികളുടെ മഹത്വം ഘോഷിക്കുന്ന പലരും ജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത് നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് നിലവിലില്ലാതിരുന്ന വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും സ്വീകരിക്കാനാണ്. ഉദാഹരണമായി ഇവിടുത്തെ യാഥാസ്ഥിതികരുടെ നിലപാട് നോക്കാം. വിശ്വാസകാര്യത്തിൽ അശ്അദീ, മാതൂരീദി എന്നീ രണ്ട് മദ്ഹബുകളിലൊന്നും, കർമ

സഹാബികളുടെ മഹത്വം ഘോഷിക്കുന്ന പലരും ജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത് നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് നിലവിലില്ലാതിരുന്ന വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും സ്വീകരിക്കാനാണ്. ഉദാഹരണമായി ഇവിടുത്തെ യാഥാസ്ഥിതികരുടെ നിലപാട് നോക്കാം. വിശ്വാസകാര്യത്തിൽ അശ്അദീ, മാതൂരീദി എന്നീ രണ്ട് മദ്ഹബുകളിലൊന്നും, കർമ

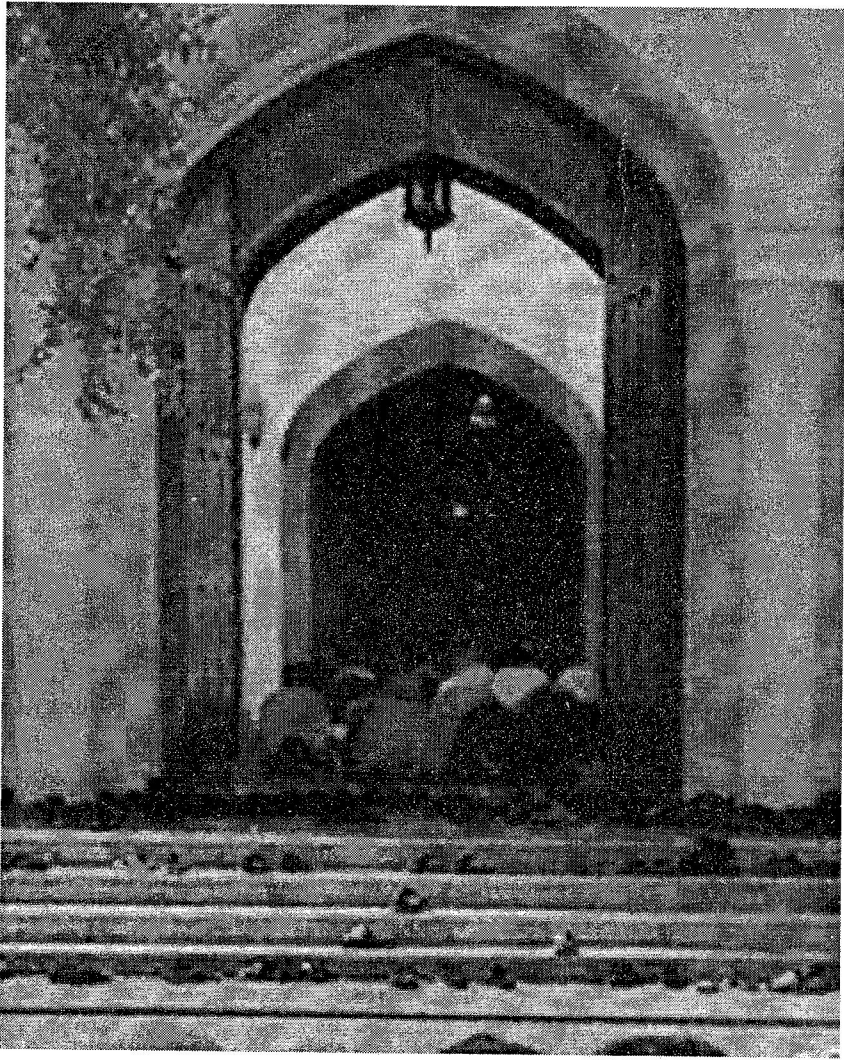

രമായ കാര്യങ്ങളിൽ ശാഹിജു, ഹനഫി, മാലികി, ഹൻബലി എന്നീ നാല് മദ്ഹബുകളിലൊന്നും സ്വീകരിച്ചവർ മാത്രമേ യഥാർത്ഥ മുസ്ലിംകളാവുകയുള്ളൂ എന്നാണ് അവർ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വഹാബികളുടെ കാലത്ത് ഈ മദ്ഹബുകളൊന്നും നിലവിൽ വന്നിട്ടില്ലെന്ന് സാമാന്യമായ ചരിത്രപരിജ്ഞാനമുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാം. അതിനുശേഷം നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞാണ് മദ്ഹബുകളുടെ ആവിർഭാവം. ഈ മദ്ഹബുകളെക്കുറിച്ച് യാതൊരു ധാരണയും കൂടാതെ ജീവിച്ച സ്വഹാബികളൊന്നും യഥാർത്ഥ മുസ്ലിംകളല്ലെന്ന് പറയാൻ ഇവർ ധൈര്യം കാണിക്കുമോ? സൂഫികളും യാഥാസ്ഥിതികരിൽ ചിലരും പറയുന്നത് ഏതെങ്കിലും മുറബ്ബിയായ ശൈഖിന്റെ നേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് തുരീഖത്തിൽ ചേർന്നാലേ മോക്ഷം ലഭിക്കുകയുള്ളുവെന്നാണ്. സ്വഹാബികളുടെയും തൊട്ടടുത്ത തലമുറകളുടെയും കാലത്ത് സൂഫികളോ തുരീഖത്തുകളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന വസ്തുത ഇവർ മറന്നുപോവുകയോ മറച്ചുവെക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

യാഥാസ്ഥിതികർ വീറോടെ ന്യായീകരിക്കുന്ന ജാറം നേർച്ചകൾ, മൗലുദ് റാത്തീബുകൾ, 'ഇലാഹുറത്തി' ദുആകൾ, തുടങ്ങിയ അനാചാരങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുപോലെതന്നെ. അവയൊന്നും സ്വഹാബികളുടെ കാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മദ്ഹബ് ഇമാമുകളുടെ കാലത്തുപോലും ഈ അനാചാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലും അവർ അവകാശപ്പെടും തങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നത് മഹാത്മാരായ സ്വഹാബികളുടെ മാർഗ്ഗമാണെന്ന്. ഈ വ്യാജവാദത്തെ എതിർക്കുകയും സ്വഹാബികളുടെ കാലത്തെ ആദിമ ലാളിത്യത്തിലേക്കും വിശുദ്ധിയിലേക്കും തിരിച്ചുപോകാൻ ജനങ്ങളോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയുമാണ് സലഫികൾ ചെയ്യുന്നത്.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ ഉമ്മത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ തലമുറയുടെ മൗലികതയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന നാം ചില വിഷയങ്ങളിൽ ആത്മ പരിശോധന നടത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമാകുന്നു. ഒന്ന്, ഒരു കാര്യം അല്ലാഹുവോ, റസൂലോ വിധിച്ചതാണെന്ന് ബോധ്യംവന്നാൽ ഒട്ടും മടിച്ചറിയിക്കാതെ അത് സ്വീകരിക്കാൻ നാം സന്നദ്ധരാണോ? രണ്ട്, അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലി(സ)ന്റെയും വാക്കുകളെ നമ്മുടെ കാര്യത്തിനും കോലത്തിനുമൊപ്പിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ നമ്മുടെ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങളെ പ്രമാണങ്ങൾക്ക് അനുരൂപമാക്കാൻ നാം തയ്യാറായിട്ടുണ്ടോ? മൂന്ന്,

പിൽക്കാല മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരും ചിന്തകന്മാരും പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ വൂർആനിനോടും നബിചര്യയോടും യോജിക്കുന്നതായി ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ മതി എന്ന നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുമെന്ന് നാം തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നാം പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴും എഴുതുമ്പോഴും നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ വീക്ഷണങ്ങളെക്കൊളം സംഘടനയുടെ മുൻഗണനയെക്കൊളം റസൂലി(സ)നെ നേരിട്ട് കേൾക്കുകയും കാണുകയും പിന്തുടരുകയും ചെയ്ത സ്വഹാബികളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ നയനിലപാടുകളോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്താറുണ്ടോ? നമ്മുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന പ്രചാരണ പരിപാടികൾ ജനമനസ്സുകളിൽ നിഷ്കളങ്കമായ വിശ്വാസവും അർപ്പണബോധവും അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി തന്നെയുള്ളതാണോ? അതല്ല സംഘടനാ വീറ് വളർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ളതാണോ? വൂർആനും നബിചര്യയും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ സംഭവിക്കുന്ന വീക്ഷണ വ്യത്യാസങ്ങളെ സ്വഹാബികൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സച്ചരിതർ ചെയ്തതുപോലെ, സഹിഷ്ണുതയോടെ വിലയിരുത്താൻ നമുക്ക് വിശാലമനസ്കതയുണ്ടോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയോട് തന്നെ ചോദിച്ചിട്ട് തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം ലഭിച്ചാൽ സലഫി മാർഗ്ഗത്തെ സംബന്ധിച്ച നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാട് മൗലികവും അന്യൂനവും കലാതിവർത്തിയുമായിരിക്കുമെന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്.